

ଭାଲବାପ ଅକ୍ଷ, ଭାଲବାପ କମାତା,
ବିରୋଧ କି ଆଛେ କିଛୁ? ମନେ ହୟ ନେଇ ତା'।
ଅକ୍ଷ ପ୍ରଗଳ୍ଭି ଆଛେ, କବିତାଯ ଛନ୍ଦ,
ଦୁଇଁ ଚଲେ ନିଯମେତେ, ନେଇ କୋନ ଦ୍ଵନ୍ଦ ।

କବିତା ଯାଏ ନା ଲେଖା, ଭାବ ଯଦି ନା ଥାକେ,
ସଂଖ୍ୟା ନା ଚେନା ହଲେ, ପାରବେ କି ଅକ୍ଷ?
ସଂଖ୍ୟା ଚିନିତେ ହଲେ ନେଇ କୋନ କଷ୍ଟ,
'ଏକ' ଥେକେ 'ନୟ' ଗୁଣେ, ସବ ହୟ ସ୍ପଷ୍ଟ ।

ଯୋଗ ଯଦି ଦାଓ ତୁମି ତା'ର ସାଥେ ଶୂନ୍ୟ,
ହୟେ ଗେଲ ସଂଖ୍ୟାର ଭାଙ୍ଗାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ।
ଏହିବାରେ ଯତ ଖୁଣି ଅନ୍ଧଟି କର ନା,
ଯୋଗ ଓ ବିଯୋଗ, ଗୁଣ, ଭାଗ ଆଛେ ଯତ ନା ।

କବିତା ଲିଖିତେ ଗେଲେ, ଭାବ, ଭାଷା, ଛନ୍ଦ,
ତିନେ ମିଲେ ସୃଷ୍ଟି ଯା' କରେ ନୟ ମନ୍ଦ ।
ଛନ୍ଦ ମେଳାତେ ଗେଲେ, ଲାଗେ ସେଇ ଗଣନା,
ଅକ୍ଷ ସେଥାଯ କରେ ଶବ୍ଦେର ରଚନା ।

ଏକଟି ଆଖର ଯଦି ଥାକେ କି ବା ନା ଥାକେ,
କବିକେ ପଡ଼ିତେ ହୟ ବିଷମ ସେ ବିପାକେ ।
ପାଠକ ପଡ଼େ ନା ସେଇ ମିଳ-ହୀନ ପଦ୍ୟ,
ହତେ ପାରେ ଆଧୁନିକ କବିତା ବା ଗଦ୍ୟ !

ଅକ୍ଷକେ ବାଦ ଦିଲେ ଛନ୍ଦ ଯେ ମେଳେ ନା,
ଛନ୍ଦେର ମିଳ ଛାଡ଼ା ମନେ ସାଡ଼ା ଜାଗେ ନା ।
ତାଇ ତୋ ସଖନି ଆମି ଲିଖି ବସେ କବିତା,
ଅକ୍ଷକେ ଡାକେ ମୋର ଲେଖନୀ, ଜାନ କି ତା?

ତାଇ ବଲି, ଭାଲବାସ କବିତା ଓ ଅକ୍ଷ,
ଭୟକେ ରେଖୋ ନା ମନେ, ଥେକୋ ନା ଆତକେ ।
ଆଛେ ଜେନୋ ଉଭୟର ପ୍ରୋଜନ ଜୀବନେ,
ଥାକୋ ସୁଖେ ଅକ୍ଷ ଓ କବିତାର ବାଁଧନେ ।